

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 1793/2024
23.01.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бојане Пауновић, председника већа, Дијане Јанковић, Гордане Којић, Александра Степановића и Мирољуба Томића, чланова већа, са саветником Андреом Јаковљевић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА и др., због кривичног дела недозвољен прелаз државне границе и кријумчарење људи из члана 350. став 2. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Милице Кулићан, поднетом против правноснажних пресуда Вишег суда у Пироту К 42/23 од 27.03.2024. године и Апелационог суда у Нишу Кж1 389/24 од 15.08.2024. године, у седници већа одржаној дана 23.01.2025. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољен, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Милице Кулићан, поднет против правноснажних пресуда Вишег суда у Пироту К 42/23 од 27.03.2024. године и Апелационог суда у Нишу Кж1 389/24 од 15.08.2024. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Пироту К 42/23 од 27.03.2024. године, између осталог, окривљени АА оглашен је кривим због кривичног дела недозвољен прелаз државне границе и кријумчарење људи из члана 350. став 2. Кривичног законика и осуђен на казну затвора у трајању од 1 (једне) године, у коју му се урачунава време за које је био лишен слободе почев од 02.09.2021. године до 04.09.2021. године, која казна ће се извршити тако што ће је окривљени издржавати у просторијама у којима станује са применом електронског надзора, које просторије не сме напуштати, осим у случајевима прописаним законом који уређује извршење кривичних санкција и окривљени је упозорен да ће суд, уколико једном у трајању преко 6 часова или два пута у трајању до 6 часова самовољно напусти просторије у којима станује, одредити да остатак казне затвора издржава у заводу за извршење казне затвора. Према окривљеном АА изречена је и мера безбедности одузимања предмета извршења кривичног дела, ближе наведених и описаних у изреци пресуде.

Истом пресудом окривљени је обавезан да суду на име паушала плати износ од 8.000,00 динара, а на име трошкова кривичног поступка износ од 34.500,00 динара, а ВЈТ у Пироту износ од 23.250,00 динара, све у року од 30 дана од дана правноснажности пресуде под претњом принудног извршења.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Кж1 389/24 од 15.08.2024. године одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног АА и првостепена пресуда је потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости благовремено је поднела бранилац окривљеног АА, адвокат Милица Кулићан, „због повреде закона јер је на чињенично стање утврђено у правноснажној одлуци погрешно примењен закон“, са предлогом да Врховни суд усвоји поднети захтев, преиначи побијане пресуде и окривљеног ослободи од оптужбе.

Врховни суд је, на основу члана 486. став 1. и 487. став 1. ЗКП одржао седницу већа на којој је размотрио списе предмета заједно са поднетим захтевом за заштиту законитости, па је нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА је недозвољен.

Одредбом члана 484. Законика о кривичном поступку, прописано је да се у захтеву за заштиту законитости мора навести разлог за његово подношење (члан 485. став 1. ЗКП).

Када се захтев подноси због повреде закона (члан 485. став 1. тачка 1) ЗКП) окривљени преко свог браниоца, а и сам бранилац који у корист окривљеног предузима све радње које може предузети окривљени (члан 71. тачка 5) ЗКП), такав захтев може поднети само из разлога прописаних одредбом члана 485. став 4. ЗКП, дакле ограничено је право окривљеног и његовог браниоца на подношење захтева за заштиту законитости и то таксативним набрајањем повреда закона које су учињене у првостепеном поступку и поступку пред апелационим односно другостепеним судом и то члана 74, члана 438. став 1. тачка 1) и 4) и тачка 7) до 10) и став 2. тачка 1) члана 439. тачка 1) до 3) и члан 441. став 3. и 4. ЗКП.

Бранилац окривљеног АА у поднетом захтеву пре свега указује да је Виши суд у Пироту у овом поступку, на основу истих доказа, најпре донео пресуду којом је окривљеног ослободио од оптужбе, а затим након укидања те пресуде, донео побијану пресуду којом је окривљени оглашен кривим. У вези са тим, у образложењу захтева бранилац наводи да се у радњама окривљеног АА не стичу елементи кривичног дела за које је оглашен кривим, што би представљало повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, због које је подношење захтева за заштиту законитости дозвољено. Међутим, образлажући свој став, бранилац без навођења конкретних разлога по питању да ли је дело за које се оптужени гони кривично дело, износи сопствено мишљење да је суд пропустио да утврди да је окривљени такси превозник коме је основна делатност превоз путника за накнаду и да превоз путника може вршити на целој територији Републике Србије, као и да при томе нема обавезу да врши легитимисање путника, проверу њихових путних исправа и законског основа боравка у земљи. Бранилац наводима захтева надаље оспорава и чињеницу постојања „транзита“ предметних лица, јер је крајње одредиште било на територији Републике Србије, имајући у виду да је превоз договорен између Димитровграда и Кикинде, дакле између два места која се налазе на територији Републике Србије. При томе, према ставу браниоца окривљени превоз путника није вршио у намери стицања противправне имовинске користи, нити је такву корист прибавио, имајући у виду да као таксиста има право на накнаду за обављени превоз, док је износ накнаде, коју је у конкретном

случају требао да добије за превоз лица, далеко мањи од оног на који би имао право по важећем ценовнику такси удружења, из чега јасно произилази да та накнада не може представљати инкриминишућу корист у смислу предметног кривичног дела. Преосталим наводима захтева, бранилац указује да је окривљеном АА у предметном кривичном поступку одузето основно средство за рад - аутомобил, стечен куповином из субвенционисаног кредита, који још увек исплаћује, на који начин му је повређено право на имовину и рад и нанета штета.

Како изнетим наводима бранилац оспорава чињенично стање утврђено правоснажном пресудом, то исти, по оцени Врховног суда, представљају повреду одредбе члана 440. ЗКП.

Међутим, како према одредби члана 485. став 4. ЗКП, погрешно и непотпуно чињенично стање утврђено у правоснажној пресуди (члан 440. ЗКП), није дозвољен разлог за подношење захтева за заштиту законитости од стране окривљеног, преко браниоца, то је Врховни суд захтев браниоца окривљеног АА, оценио недозвољеним.

Из изнетих разлога, Врховни суд је на основу одредбе члана 487. став 1. тачка 2) у вези члана 485. став 4. ЗКП, одлучио као у изреци овог решења.

Записничар-саветник
Андреа Јаковљевић,с.р.

Председник већа-судија
Бојана Пауновић,с.р.

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић